

Sługa dwóch panów

Peter
Turrini

Przekład - Jerzy Kazimierz Fabian

swobodnie za Goldonim

Premiera na Dużej Scenie 4 lutego 2012 r.

TEATR IM. CYPRIANA KAMILA NORWIDA W JELENIEJ GÓRZE

DYREKTOR NACZELNY I ARTYSTYCZNY – BOGDAN KOCA

WICEDYREKTOR – RYSZARD PAŁAC

KIEROWNIK LITERACKI – URSZULA LIKSZTET

sezon 2011/2012

Peter Turrini Sługa dwóch panów

swobodnie za Goldonim

PRZEKŁAD – JERZY KAZIMIERZ PABIAN

Reżyseria **Henryk Adamek**

Scenografia **Wojciech Jankowiak** Kostiumy **Marta Hubka**

Muzyka **Rafał Smoleń**

Obsada

Stary Arlekin, mistrz sztuki przeżycia **Robert Dudzik**

Młody Arlekin, alias Radames Ruccola Colliusco, sługa **Robert Mania**

Pantalone, alias Sansuga Sacchi, przedsiębiorca transportowy **Jacek Grondowy**

Clara Sacchi, jego córka **Agata Moczulska**

Smeraldina, służąca w domu Sacchi **Magdalena Kępińska**

Dottore, alias Dr Valentino Vendramin, adwokat **Piotr Koniecznyński**

Silvio Vendramin, jego syn **Andrzej Kępiński**

Federigo Rasponi, alias Beatrice Rasponi, właściciel Domu Handlowego Rasponi **Anna Ludwicka**

Florindo Aretusi, najbliższy współpracownik Federigo Rasponi **Jarosław Góral**

Brighella, właściciel zajazdu **Bogusław Siwko**

Fiona, służąca u Brighelli **Katarzyna Janekowicz**

Reporter (a zarazem fotograf) **Tadeusz Wnuk**

oraz uczestniczki karnawału **Iwona Lach, Marta Łącka**

Gondolier Tadeusz Wnuk

Asystent reżysera - Robert Dudzik

Inspicjentka i suflerka - Grażyna Mieczkowska

Spektakl z przerwą

Peter Turrini Wybitny austriacki dramaturg, którego sztuki od ponad 35 lat wywołują skandale, a publikacje w prasie i wystąpienia publiczne bulwersują czytelników i słuchaczy.

Urodził się w 1944 w Margarethen (Karyntia). Jest najczęściej wystawianym w świecie dramaturgiem austriackim. W swoich bulwersujących, podszytych absurdalnym humorem sztukach oraz scenariuszach uparcie tropi „toksyczne problemy” współczesnego społeczeństwa: alienację i postępujący brak granic między rzeczywistością i fikcją, ksenofobię. Jest laureatem Nagrody Gerharta Hauptmanna.

Jego twórczość jest tłumaczona na 30 języków a dramaty grane są na całym świecie. Od 1971 r. mieszka w Retz (Dolna Austria) i Wiedniu.

Podobnie jak czynił to w swoich powieściach i dramatach Thomas Bernhard, Turrini bezlitośnie obnaża niechęć Austriaków do wszelkich przejawów inności, odmienności i oryginalności, wreszcie do obcych.

„Najmniej odpowiada im oczywiście coś ewidentnie innego, obcego, nietutejsi, cudzoziemcy. W Niemczech niektórzy przeszli już od podejrzwania ludzi do ich podpalania, a w Austrii szykują identyczne rzeczy, głosiciele nienawiści do cudzoziemców już rozpalili ogień i teraz go podsycają. Często to mówiłem i będę ciągle powtarzał: w żadnym innym europejskim kraju nienawiść do cudzoziemców nie jest tak powszechna i idiotyczna, jak w Austrii.

Mój ojciec był Włochem, wyrosłem na wsi, w Karyntii. Czulem się zawsze odrzucony przez chłopskie otoczenie, chociaż bardzo chciałem do niego należeć. To uczucie bycia obcym wśród swoich długo mnie nie opuszczało”.

„Wierzę w Boga Ojca Wszchemogącego, Stworzyciela Nieba i Ziemi, łącznie ze wszystkimi zbrodniami, które mają na niej miejsce. Mam nadzieję, że wkrótce zajmie się tym panem Interpol” – pisał w 1973 roku. Kilkanaście lat później sam podejmuje próbę rozprawy, nie tyle jednak z Bogiem, co raczej z jego katolickimi namiestnikami.

Mieszczanie – w ujęciu austriackiego pisarza – to postaci uwikłane w bezwzględność i bezduszną pogoń za uznaniem, dobrami materialnymi, dopasowujące swoją moralność do wymogów chwili. W figurze pisarza, jednego ze „starych bywalców” mieszczańskich pojęć, dostrzec można autoportret Turriniego: bacny obserwator, outsider, traktowany przez pozostałych uczestników fety jako postać egzotyczna, popisująca się nużącym zaangażowaniem.

Teatr Turriniego, „dziecka postfaszystowskiej prowincji”, jak zwykł sam siebie nazywać, jest zapisem lęków i kompleksów odrzuconego przez „czysto austriackich” rówieśników ucznia, lekceważonego w swoim czasie przez austriackich wydawców i krytyków początkującego pisarza, wyszydzanego przez prasę katolicką „antychrysta”, a wreszcie atakowanego przez parlamentarzystów „awanturnika politycznego”.

„Staram się po prostu pokazać na scenie, przy użyciu środków artystycznych, społeczeństwo, w którym żyjemy. Uprawiam teatr aktualny. Opisuję lęki moich czasów”.

„Jest to dla mnie zmysłowość, okrucieństwo: chcę odejść od praw nudnej dramaturgii przesiąkniętej psychologią i sztucznością, aby zbliżyć się do otchłani ludzkiej natury. Chcę zdobyć w ten sposób publiczność: SZOK jako wynik, a nie jako cel sam w sobie”.

Autora reprezentuje w Polsce Agencja Dramatu i Teatru ADIT Elżbiety Manthey

Carlo Goldoni Urodził się 25 lutego 1707 w Wenecji, z zawodu był prawnikiem. We wczesnej młodości uległ urokom teatru i zaczął pisać sztuki, a nawet został członkiem wędrownej trupy. [...]przeciwstawił się zmanierowanej improwizacji i odnowił formę schyłkowej *commedia dell'arte*. Głosił powrót do pełnego, literackiego tekstu, do charakterów w miejsce typów umownych, do realizmu w przedstawieniu obyczajów, do prostego języka bez wymyślności barokowego stylu. Pogłębił psychologię i indywidualizm bohaterów. Posługiwał się barwną intrygą oraz naturalnym językiem, nawiązywał do plebejskiego nurtu farsy. [...]Walcząc z dekadencją *commedia dell'arte*, zarazem czerpał z niej obficie, a jego twórczość jest artystycznym dopełnieniem plebejskiej farsy włoskiej. Napisał ponad 200 dramatów, utrzymanych na ogół w pogodnej atmosferze umiarkowanej satyry. Do najpopularniejszych jego sztuk, grywanych na wielu scenach świata, należą: *Sługa dwóch panów* (1751), *Sprytna wdówka* (1748), *Mirandolina* (1753). W polskich przekładach także m.in.: *Dziwak dobroczynny* (1785), *Miłość żołnierska* (1871), *Kawiarenka wenecka* (1951). [...]napisał wiele librett, do których opery komponował m.in. Antonio Vivaldi, Józef Haydn, Antonio Salieri. Wolfgang Amadeusz Mozart skomponował do jego libretta operę komiczną *Udana naiwność*. Największy sukces odniósł, kiedy przerobił sentymentalną powieść Samuela Richardsona *Pamela, czyli cnota nagrodzona*, muzykę do tego libretta skomponował Niccolò Piccini. W 1760 tę operę (*La Cecchina*) wystawiono w Rzymie a potem w całej Europie. W 1765 roku - w Warszawie. Zmarł w nędzy w Paryżu 6 lutego 1793 podczas rewolucji francuskiej w momencie, gdy Konwent Narodowy postanowił przyjąć mu z pomocą.

Jerzy Pabian Rocznik 1954, politolog, tłumacz, absolwent Uniwersytetu Warszawskiego, interesował się historią i myślą polityczną Niemiec po 1701 roku. Miłośnik opery. Mieszkał w Warszawie. Publikował w miesięczniku ODRA, Przeglądzie Filozoficzno-Literackim. Jest Autorem książki „Samotnik w świecie wielkich wojen. Hermann Hesse (1877-1962)” (Askon, Warszawa 2009). Spolszczenie sztuki Petera Turriniego na motywach Goldoniego pt.: „Sługa dwóch panów” miało być początkiem spotkania z teatrem – z radością czekał na prapremierę sztuki w Teatrze im. Żeromskiego w Kielcach. Zmarł 9 lutego 2011 roku.

Komedia dell'arte

Typ widowiska scenicznego powstały we Włoszech ok. 1550,r. popularny w Europie do końca XVIII w. , nazywana też: *commedia all'improvviso*, *commedia di zanni*, *commedie italienne*, *commedie popolari*, *commedie de masques*. Najważniejszą jej cechą jest improwizowany charakter, dzięki czemu aktorzy stają się autorami swych postaci. Umożliwił to szkicowy scenariusz oparty na opisie intrygi, w którą uwikłane były typowe postaci włoskiej komedii ludowej; były one reprezentantami różnych regionów Włoch, mówiły dialektami, występowały w maskach i charakterystycznych strojach; aktorzy (także kobiety) wypełniali intrygę improwizowanym tekstem monologów i dialogów, działaniami scenicznymi i pantomimiczną grą - chwytami właściwymi dla późniejszej filmowej burleski i błazeńskich parodystycznych popisów. Schematyczne sytuacje sceniczne oraz typowe postaci utrwały praktykę skatalogowanych sposobów gry zw. *Jazzi*; zaczęto je stosować także poza Włochami, sięgając po tematy z antycznej komedii intrygi (m.in. Plauta, Terencjusza i komedii współczesnych). Znane zespoły zaczęły tworzyć nowe postaci a ich najlepsi wykonawcy zdobyli międzynarodową sławę. Komedia dell'arte opanowała całą Europę, najpopularniejsza była we Francji. W Polsce wystawiano ją m.in. na dworach Władysława IV i Jana Sobieskiego. Doświadczenia komedii dell'arte wpłynęły także na twórczość W. Szekspira, Moliere, C. Gozzi'ego, J. Potockiego (*Parady*, 1792), A. Fredro (*Zemsta*, 1834). Zmierzch komedii dell'arte nastąpił w oświeceniu za sprawą m.in. Carlo Goldoniego, który będąc przeciwnikiem improwizacji, a zwłaszcza prostackiego humoru, najciekawsze wątki i intrygi zapisał w formie komedii literackiej. Ale fenomen teatru improwizowanego wrócił w XX w. teoriach i praktyce twórców Wielkiej Reformy Teatru, m.in. G. Craig, N. N. Jewrieinowa, W. E. Meyerholda, J. Wachtangowa, którzy widzieli w nim cechy prawdziwej sztuki teatru, uwolnionej od dominacji literatury. W tradycji teatralnej a obecnie także filmowej ciągle żywe są typy (stereotypy) bohaterów komedii dell'arte, ich cechy odnajdujemy w bohaterach komediowych, ale także w tragediach. Najważniejsi byli *zanni*- służący (np. Arlekin, Pedrolino), dwaj starcy (np. Pantalone i Dottore), subretki, czyli pokojówki (np. Kolombina i Franceschina) oraz Capitano (żołnierz samochwał), który pełnił rolę czarnego charakteru, który czynił zło i autentycznie się go bano: Dottore, zwykle prawnik, „szarlatan powagi”, mówiący bez opamiętania, formułujący „uczonne” definicje; [...]Ubrany w karykaturalny czarny kostium z krótkim płaszczem, w birecie doktorskim na głowie, maską z wielkim nosem. Pantalone, kupiec, niekiedy szlachcic, był postacią poważną dającą dobre rady, karcącą, wydającą polecenia, skąpy, rozważny ale i naiwnie ufny; ojciec rodziny, niekiedy zniedołężniały starzec z pretensjami do amatorów; Subretki (Kolombina, Franceschina, Pasquella i in.) – pokojówki, początkowo były to prowincjonalne wieśniaczki, krzepkie, dorodne, ale przebiegłe, wygadane, o swobodnym sposobie bycia; często mądrzejsze od swojego pana. Były obiektem zalotów służących oraz umizgów starców. Kolombina miała dosyć swobodne obyczaje, pomagała swojej pani w miłosnych przygodach; nosiła strój typowy dla służącej; nie miała maski, chyba w celu ukrycia twarzy. Arlekin – we Włoszech naiwny, ociężały, ordynarny prostak uzbrojony w drewniany miecz, w postrzępionym, łatanym stroju; sprytny sługa Pantalona, kochanek Kolombiny i rywal Pierrota. „Skacze po scenie jak na sprężynach, umyka z fantastycznym gestem. I tak samo trudno nam uchwycić prawdziwego Arlekina, jak trudno jest innym postaciom złapać go na scenie”.

(A. Nicoll, Dzieje teatru, 1958)

[...] Szczególne miejsce w twórczości dramatycznej Turriniego zajmują eksperymentalne przeróbki dzieł klasyków teatru światowego, *Wesele Figara* Pierre Beaumarchais'a (*Der tollste Tag*, 1972) i *Mirandoliny* Carlo Goldoniego (*Die Wirtin*, 1973), w których pisarz usiłuje odsłonić możliwości utworu scenicznego jako nośnika fałszywego obrazu stosunków społecznych. Turrini wkłada w gotowe formy nowe treści, przedstawiając swoje własne widzenie rzeczywistości zewnętrznej, całkowicie zdominowanej przez mechanizmy przemocy, wobec których jednostka jest jedynie bezbronnym przedmiotem totalitarnych działań. Pisarz stara się obnażyć utopijny charakter tzw. komedii mieszczańskiej, wyrażający się przede wszystkim w prezentacji organizmu społecznego jako tworu stojącego ponad bazą polityczno-prawną, ponad implikowanym przez nią systemem zależności i niejednakowej odpowiedzialności przed władzą. Turrini postępuje dość swobodnie z materiałem, jakim uczynił sztuki obu wybitnych dramatopisarzy osiemnastego wieku, podporządkowując całość swych zabiegów naczelnej idei zaangażowania, postulowanemu w wielu pismach eseistycznych i publicystycznych humanistycznemu posłannictwu oświecenia i ostrzegania. Widz ma prawo śmiać się z zabawnych sytuacji oferowanych mu przez komedię, musi jednak zdawać sobie sprawę z iluzorycznego charakteru tych pokrzepiających obrazków, z ich oderwania od wszelkich realiów życia społecznego – oto podstawowa teza programowa poetyki eksperymentatora teatralnego Turriniego. Odmawia on tym samym dramatowi, jako formie działalności artystycznej, autonomii przysługującej każdemu dziełu sztuki – dramat w ujęciu Turriniego przestaje być właściwie zjawiskiem estetycznym i redukowany jest do postaci pierwotnego zjawiska społecznego. „U Beaumarchais'a dowcip góruje nad przemocą, a Figaro zwycięża hrabiego” – komentuje Turrini. – „Możliwości języka są większe, niż możliwości władzy. Rozumiem, iż jest to kryterium komedii; gdy porówna się to jednak z ówczesnymi stosunkami, to okaże się, iż jest to iluzja. Przemoc bowiem, władza, toleruje dowcip bezbronnej jednostki dopóty tylko, dopóki nie są zagrożone jej interesy. Gdy to nastąpi, mechanizm odwraca się: stosunki stają się silniejsze niż język. Gdy przemoc determinuje fakty, dowcip nie stanowi już żadnej siły.” Turrini traktuje teksty obu klasyków – szczególnie zaś sztukę Beaumarchais'a – jako dzieła utrzymane wyłącznie w konwencji ludycznej, nie dostrzegając zawartych w nich elementów krytycznych, odnoszących się do problematyki władzy i wolności, sprawiedliwości i równości wobec prawa. Zapomina austriacki dramatopisarz o tym, iż to właśnie w *Weselu Figara*, czyli *Szalonym Dniu*, udało się francuskiemu mistrzowi oddać w artystycznie doskonałej jednostki całokształt nastrojów społecznych drugiej połowy wieku osiemnastego, wieku rewolucyjnego wrzenia i znaczących zmian w świadomości społeczeństw europejskich. W swej wersji *Mirandoliny* Goldoniego Turrini kontynuuje nurt krytyczny zapoczątkowany sztuką *Dzieciobójstwo*, a dotyczący miejsca i możliwości kobiety w społeczeństwie zdominowanym przez mężczyzn. Tzw. emancypacja kobiety jest, w ujęciu Turriniego, żalną fikcją, będącą jedynie drobnym ogniwem w łańcuchu manipulatorskich poczynań poszczególnych czynników składających się na instytucję władzy. Podobnie jak autorowi *Wesela Figara*, Turrini zarzuca Goldoniemu ucieczkę od realiów społeczno-politycznych epoki, obfitującej, według niego, w jaskrawe sprzeczności klasowe i nierówności ekonomiczne. Wartością obu sztuk Turriniego, wartością o wiele trwalszą, niż zawarta w nich refleksja społeczna, jest niewątpliwie ich eksperymentalny charakter: Turrini wskazuje w nich na niezwykle płynną granicę między dwie-

ma wielkimi formami dramatycznymi – komedią i tragedią. Zmiana gatunku następuje w sposób natychmiastowy wówczas, gdy poprzez wprowadzenie elementów przemocy i gwałtu zakłócony zostaje ogólnie przyjęty w komedii model przebiegu konfliktu.

Podobną metodę „przepisywania klasyków na przekór intencjom oryginału” dostrzega Małgorzata Sugiera w twórczości dramatycznej innego austriackiego prowokatora Wenera Schwaba (1958-1994). Próbuąc ratować się z wewnętrznego chaosu Schwab sięgał często nie tylko do pojedynczych wątków czy motywów, lecz „pożyczał” całe utwory, i to wcale nie od najpośledniejszych pisarzy. Wśród preferowanych przezeń autorów znaleźć można Arthura Schnitzlera, Goethego i Szekspira.

Fazę poszukiwań otwierają już w 1971 roku dwa krótkie teksty, które Turrini – wzorem Petera Handkego – określa jako „Sprechstücke”: *deutschlandlied* i *heil dir*. Intertekstualny charakter obu „sztuk” Turriniego wobec upowszechnionego przez Handkego gatunku nie podlega właściwie dyskusji: autor *Świnobicia* próbuje poddać w wątpliwość sens takiej gry z widzem, w której ten ostatni ma być jedynie przedmiotem „obróbki” estetycznej, nie zaś społeczno-politycznej. Problematyka odbiorcy, jedna z głównych tendencji dramatu europejskiego XX wieku, zdominowała również wczesną twórczość Wolfganga Bauera. Jego zainteresowanie publicznością wyczerpuje się w aktach epatowania jej wulgaryzmami językowymi i gwałtownymi scenami, skierowanymi na wywołanie efektu prowokacji i szoku; Turrini i Elfriede Jelinek zdają się reprezentować ten właśnie nurt. Handke natomiast wprowadza do swoich sztuk element dydaktyczny, będący próbą intelektualnej polemiki z widzem, który jest konfrontowany ze zbiorem modeli językowych, odpowiadających powszechnie akceptowanym schematom recepcji rzeczywistości [...] „Sprechstücke” Turriniego, ów „teatr bez obrazu”, nie są – jak u Handkego – „wysterylizowanym” zwymyśleniem publiczności, lecz szokującym wyzwaniem dla widza, próbą nakłonienia go do rewizji utartych szlaków myślowych, wytyczanych przez język propagandy i nakleńców. To przekonanie towarzyszy także wypowiedziom pisarza z ostatnich lat. Literatura i teatr są dlań ostoją wolności w systemie rozlicznych zniewoleń. Ale nie każda literatura i nie każdy teatr. Drogi do nawiązania bezpośredniego kontaktu z czytelnikiem albo widzem upatruje Turrini w estetyce szoku i prowokacji. Nie można inaczej, bo „świat jest szokujący. Sytuacja, w jakiej żyjemy jest szokująca. Jeśli sztuka, ostatnia domena wolności, na to nie zareaguje, na co wobec tego powinna reagować?” [...]

Teatr Petera Turriniego, „dziecka postafaszystowskiej prowincji”, jak zwykł sam siebie nazywać, jest zapisem lęków i kompleksów odtrąconego przez „czystoaustriackich” rówieśników ucznia, lekceważonego w swoim czasie przez austriackich wydawców i krytyków początkującego pisarza, wyszydzanego przez prasę katolicką „antychrysta”, a wreszcie atakowanego przez parlamentarzystów „awanturnika politycznego”. Turrini, a za nim bohaterowie jego sztuk, postrzega świat z perspektywy dziecka, któremu wydaje się, że ludzie są rzeczywiście równi, lub że takimi być powinni, i które krytycznie odnosi się do każdej sytuacji odbiegającej od tego ideału. Teatr ten nie jest więc teatrem stricte politycznym; źródeł zaangażowania Turriniego szukać by chyba można w jego dość oryginalnie pojmowanej religijności i rzadkim już dzisiaj podejściu do roli pisarza – jako mentora słabszych, jako sejsmografu rejestrującego aktualny stan relacji międzyludzkich.

Wstęp, *Antologia współczesnej dramaturgii austriackiej*, t.1, Agencja ADIT, 2000. Str.14-16 i 20-21

Henryk Adamek

Reżyser, absolwent Wydziału Reżyserii Dramatu krakowskiej PWST. Także autor adaptacji, scenariuszy teatralnych, librett musicali. Debiutował w 1980 roku w Teatrze

im. Juliusza Słowackiego w Krakowie sztuką Stephena Poliakoffa „Konkurs stulecia”. Jest twórcą ponad pięćdziesięciu realizacji scenicznych w teatrach dramatycznych i muzycznych w kraju i za granicą. Najchętniej wystawia teksty uznanych dramaturgów współczesnych (Lorca, Horvath, Genet, Dürrenmatt, Gombrowicz, Mrożek, Iredyński, Schaeffer) choć nie stroni od wielkiej klasyki („Tragedia Macbetha”, „Wesołe niewiasty z Windsoru”, „Wieczór Trzech Króli” Szekspira, „Parady” Potockiego, „Fantazy” Słowackiego, „Nie-Boska Komedia” Krasńskiego. Osobną sferą jego zainteresowań jest tworzenie oryginalnych przedstawień dla dzieci i młodzieży, co szczególnie widać w działalności kierowanego przez niego w latach 1995 – 2000 Teatru Kandyd. Najlepszym przykładem może tu być nowatorska „Zabawna historyjka o domku-cudomku” Paula Maarra, pierwszy w Polsce spektakl adresowany do dzieci autystycznych. Widzom Jeleniej Góry dał się poznać w 1995 roku jako reżyser musicalu „Cyganie z Andaluzji”, opartego na tekście Jana Potockiego, z muzyką Krzysztofa Zgraji oraz pozostającego w repertuarze przedstawienia „Scrooge. Opowieść wigilijna”. Ostatnie realizacje tego reżysera, to „Bóg mordu” Yasminy Rezy oraz „Przygody Zucha Tomcia Palucha”. Wiele przedstawień Adamka prezentowanych było na festiwalach i przeglądach teatralnych, na których otrzymywały nagrody i wyróżnienia.

Wojciech Jankowiak

Scenograf, absolwent PWSSP we Wrocławiu. Realizuje projekty scenograficzne w teatrach całej Polski z równą łatwością do spektakli klasycznych jak i współczesnych. W latach 1992-1998 związany etatowo z Teatrem Polskim we Wrocławiu, od 1974 r. współpracował z teatrem telewizji, wiele projektów realizując wspólnie z Michałem Jędrzejewskim (od 1974 r.). Od lat dziewięćdziesiątych często współtworzy scenografie z Martą Hubką.

Trudno wymienić wszystkie projekty Wojciecha Jankowiaka, jest ich bowiem kilkakrotnie: w teatrach dramatycznych, operze, operetce, teatrze telewizji. Warto więc przypomnieć te jeleniogórskie: „Śniadanie” R. M. Grońskiego, „Cyganie z Andaluzji” J. Potockiego (wspólnie z M. Hubką), „Monachomachia wg Ignacego Krasickiego” (wspólnie z M. Hubką), „Kontredans” Bogdana Rudnickiego (dekoracje), „Przygody Tomka Sawyera”, „Jesteśmy braćmi”, „Scrooge. Opowieść wigilijna”, „Rozmowy przy wycinaniu lasu”. Laureat Złotej Maski za scenografię do „Kramu Karoliny” w Teatrze Śląskim w Katowicach (1993). Jest wykładowcą Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu.

Atchimo (1875)

Marta Hubka Scenografka, absolwentka wrocławskiej PWSSP. W latach 1980 – 1996 związana z Telewizją Polską we Wrocławiu, gdzie pracowała jako główny scenograf. Jest autorką wielu projektów scenograficznych i kostiumów do spektakli telewizyjnych: „Wariat i zakonnica” Witkacego w reż. K. Lupy, „Zbrodnia z premedytacją” W. Gombrowicza, „Listy” i „Miriam” w reż. Romana Załuskiego, „Wariatka z Chaillot” J. Giraudoux. w reż. Wojciecha Adamczyka. Zaprojektowała kostiumy do pamiętnej realizacji tego reżysera – „Wizyty Starszej Pani” z Mają Komorowską w roli głównej. Od ponad 20 lat współpracuje ze scenografem Wojciechem Jankowiakiem, głównie jako kostiumolog. Pracuje zarówno w teatrach dramatycznych jak i operze i operetce, zajmuje się także doradztwem w zakresie aranżacji wnętrz. W Jeleniej Górze realizowała (wspólnie z Wojciechem Jankowiakiem) następujące spektakle: „Noc Walpurgii albo kroki Komandora” Jerofiejewa, „Tango”, Mrożka, „Monachomachia wg Ignacego Krasickiego”, „Świętoszek” Moliera, „Przygody Tomka Sawyera” M. Twaina i „Wielka woda” w reż. J. Szurmieja, „Jesteśmy braćmi” w reż. J. Zaorskiego, „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. H. Adamka. Jest laureatką Złotej Maski za scenografię do „Kramu Karoliny” w Teatrze Śląskim w Katowicach

„Wariatka z Chaillot” J. Giraudoux. w reż. Wojciecha Adamczyka. Zaprojektowała kostiumy do pamiętnej realizacji tego reżysera – „Wizyty Starszej Pani” z Mają Komorowską w roli głównej. Od ponad 20 lat współpracuje ze scenografem Wojciechem Jankowiakiem, głównie jako kostiumolog. Pracuje zarówno w teatrach dramatycznych jak i operze i operetce, zajmuje się także doradztwem w zakresie aranżacji wnętrz. W Jeleniej Górze realizowała (wspólnie z Wojciechem Jankowiakiem) następujące spektakle: „Noc Walpurgii albo kroki Komandora” Jerofiejewa, „Tango”, Mrożka, „Monachomachia wg Ignacego Krasickiego”, „Świętoszek” Moliera, „Przygody Tomka Sawyera” M. Twaina i „Wielka woda” w reż. J. Szurmieja, „Jesteśmy braćmi” w reż. J. Zaorskiego, „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. H. Adamka. Jest laureatką Złotej Maski za scenografię do „Kramu Karoliny” w Teatrze Śląskim w Katowicach

Rafał Smoleń

Kompozytor, aranżer. Absolwent Wydziału Jazzu i Muzyki Rozrywkowej Akademii Muzycznej w Katowicach (kompozycja i aranżacja). Również skrzypek jazzowy, współpracuje z wieloma znanymi zespołami jazzowymi, popowymi, folklorystycznymi (muzyka irlandzka) oraz solistami-wokalistami. W latach 2001-2007 szef chóru w Teatrze Rozrywki w Chorzowie oraz kierownik muzyczny i aranżer spektakli: „Pan Plamka i jego kot” (reż. Dariusz Miłkowski), „Rum bugi ługi” (reż. Michał Ratyński), „Bal u Wolanda” (reż. Łukasz Czuj). Z Henrykiem Adamkiem współpracuje od 2004 roku i jest autorem muzyki do ostatnich spektakli tego reżysera: „Kandyda” (Teatr Zagłębia w Sosnowcu), „Bardzo zwyczajnej historii” (Teatr Nowy w Zabrzu) i „Scrooge. Opowieść wigilijna”.

Columbo (1883)

Pomilino (1598)

Katarzyna Janekowicz Absolwentka PWST im. L. Solskiego w Krakowie (2009 r.) oraz Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia im. St. Wiechowicza w Krakowie (klasa fortepianu). Jej dotychczasowe doświadczenia sceniczne, to role w spektaklach realizowanych w ramach zajęć w PWST przez wybitnych aktorów i pedagogów: „Mewa” B. Akunina w reżyserii N. Sołtysik, „Iwona, księżniczka Burgunda” W. Gombrowicza w reżyserii M. Hajewskiej-Krzysztofik, „Sędziowie” St. Wyspiańskiego w reżyserii J. Stuhra. Ponadto wzięła udział w projekcie filmowym kina offowego (warsztaty operatora Marcina Koszałki), 2007 r. oraz w międzynarodowym projekcie teatralnym polsko-czesko-niemieckim „Młody Teatr Bez Granic”, 2000-2004. Występowała także na Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Ulicznych w Krakowie w 2001 i 2002 r., uczestniczyła ponadto w licznych międzynarodowych warsztatach tańca: w Kielcach, Warszawie i Bytomiu w technikach modern jazz, jazz, Broadway jazz, salsa, wideoklip dance, afro-ka-jazz (2006 r., 2007 r., 2008 r.) oraz warsztatach wokalnolimpowych ze śpiewaczką Olgą Szwajgier (2007 r.). Jej hobby to taniec współczesny, śpiew, fotografia i turystyka. W Jeleniej Górze zadebiutowała rolą Solange w „Pokojówkach” Jeana Geneta – reż. Rafał Matusz, kolejne role, to: Arabella w „Czarnej masce” Gerharta Hauptmanna – reż. Bogdan Koca, Marlène w „Kolacji dla głupca” Francisa Vebera – reż. Stefan Szaciłowski, Roza Weneda w „Lilli Wenedzie” Juliusza Słowackiego w reż. Krzysztofa Prusa, Leni i Blond Dziewczynka w „Procesie” Franza Kafki w reż. Bogdana Michalika oraz Anabella w „Portrecie” Sławomira Mrożka w reż. Krzysztofa Jaworskiego. Zagrała też gościnnie Lady Makbet w „Makbecie” Szekspira w Teatrze im. L. Solskiego w Tarnowie (reż. Rafał Matusz).

Magdalena Kępińska Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWST we Wrocławiu (1997). Zadebiutowała rolą Neriny w spektaklu „Komedia pasterska” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza (1997) w Teatrze im. C. K. Norwida. Zagrała tu wiele różnorodnych ról, spośród których warto wymienić: Polly w „Operze żebraczej” V. Havla w reż. Andrzeja Kroba, Masza w „Czajce” Czechowa, w reż. Mai Kleczewskiej, Sylwia w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie” P. Zelenki w reż. A. Majczaka, Dziewczyna „Kantacie na cztery skrzydła” Roberta Bruttera w reż. Krzysztofa Jaworskiego, Roza w „Espresso” L. Frangione w reż. Małgorzaty Bogajewskiej. Wystąpiła także w Teatrze Komedia we Wrocławiu w spektaklu „Przyjazne dusze” V. Pam, w reż. P. Okońskiego, w którym zagrała rolę Susie Cameron. W teatrze jeleniogórskim zagrała ponadto w następujących spektaklach: „Śmierć Człowieka-Wiewiórki” (Gudrun Ensslin), „Kariera Artura Ui” (Dock Daisy), „Okrutne i czułe” (CHÓR-Cathy), „Sztuka dla dziecka” (Pani z Sąsiedztwa). Zagrała także jedną z głównych ról w serialu telewizyjnym pt. „Tango z Aniołem” w 2005 r. Jest laureatką Srebrnego Kluczyka (2007) za rolę Rozy w „Espresso” Lucii Frangione. W bieżącym sezonie można ją zobaczyć w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna”, „Dobrze” (Córka SM), „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” (Księżna Pani), „Proces” (Panna Bürstner, Ruda Dziewczynka), „Kolacja dla głupca” (Christine) i „Rozmowy przy wycinaniu lasu” (Ethalia).

Iwona Lach W jeleniogórskim teatrze pracuje nieprzerwanie od 1982 roku. Jako aktorka – od 1990 r. Realizuje się w różnorodnym repertuarze – spośród wielu ról, które zagrała, warto wspomnieć: Fiokłę w „Ożenku” Gogola (reż. S. Fiedotow), Balladynę w „Balladynie” (reż. G. Mrówczyński), Agatę w „Gwałtu, co się dzieje” Fredry (reż. A. Bubieñ) oraz w spektaklach: „Kariera Artura Ui” (Sheet, Obrońca, O’Casey), „Kłątwa” (Matka), „Elektra” (Elektra), „Okrutne i czułe” (CHÓR-Rachel), „We are camera/Rzecz o Jazonie” (Paula), „Sztuka dla dziecka” (Matka Boska Patronka Zwycięzców, Matka Boska Patronka Seksu w Wielkim Mieście, Matka Boska Patronka Zastrzelonych, Matka Boska Patronka Więźniów, Matka Boska Patronka Gwiazd i Splendorów Politycznych i Więźniów Sumienia). Występuje w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. H. Adamka, „Czarna maska” (Hrabina Laura Huttenwachter) w reż. B. Kocy, „Proces” w reż. B. Michalika (Kobieta Płacząca) i „Portret” w reż. K. Jaworskiego (Oktawia). Jest laureatką Srebrnego Kluczyka w plebiscycie publiczności, organizowanym przez redakcję „Nowin Jeleniogórskich” z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru (2010 r.).

Anna Ludwicka Absolwentka Wydziału Lalkarskiego PWST we Wrocławiu. Z teatrem jeleniogórskim zaczęła współpracować w 2007 roku i można ją było zobaczyć w następujących spektaklach: „Śmierć Człowieka-Wiewiórki” (Reżyser) w reż. N. Korczakowskiej, „Podróż poślubna” (Masza Rubinstein 2) – reż. I. Vedral, „Elektra” (Przodownica Chóru – Norma III) – reż. N. Korczakowska, „We are camera/Rzecz o Jazonie” (Sonja) – reż. K. Minkowski, „Intryga i miłość” (Luiza) – reż. K. Radaszyńska, „Sztuka dla dziecka” (Dziewczynka z Rezerwatu) – reż. M. Strzępka. W 2009 roku otrzymała Srebrny Kluczyk (nagrodę przyznaną przez Kapitułę Srebrnego Kluczyka) z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru. W sezonie 2011/2012 występuje w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna”, reż. Henryk Adamek, „Przygody Rozbójnika Rumcajsa”, reż. Kazimierz Mazur oraz „Lilla Weneda” J. Słowackiego w reż. Krzysztofa Prusa (Lilla Weneda).

Marta Łacka Związana z jeleniogórskim teatrem od 1980 do 2007 roku i – ponownie – od 2009 r. Absolwentka Wydziału Lalkarskiego PWST we Wrocławiu. Jej domeną są role charakterystyczne, ostro narysowane, ale równie dobrze czuje się w komedii i spektaklach dla dzieci. Zagrała wiele ról, między innymi: Wrogą w „Sztucznym oddychaniu” Barańczaka w reż. Jacka Zembrzuskiego (1981), Montecalfiego w „Macieju Korbowie i Bellatrix” Witkacego w reż. K. Lupy (1986), Lubow w „Ostatnich” Gorkiego w reż. A. Obidniak (1987), Zośkę w „Niespodziance” Rostworowskiego w reż. K. Rogoża (1988), Charlotte w „Ostatniej wieczery” Noréna w reż. Edvarda Myśli (1989). Zagrała i zaśpiewała w wielu spektaklach muzycznych dla dzieci i dorosłych, takich jak: „Romans z wodewilu”, „Nie bójmy się uczuć”, „Kolędniczy”, „Cyganie z Andaluzji”, „Wielka woda”. W 2000 r. pod opieką Aliny Obidniak zrealizowała monodram pt. „Jasiek” A. Maleszki. Ta ciesząca się nieustającą sympatią widzów aktorka została zwolniona przez Bogdanę Naukę po 27 latach pracy. Powróciła na scenę za dyrekcji Bogdana Kocy. Występuje w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna” w reż. Henryka Adamka, „Przygody Rozbójnika Rumcajsa” w reż. Kazimierza Mazura i „Rozmowy przy wycinaniu lasu” w reż. Tomasza Mana (Ekspert III). Otrzymała Odznakę Zasłużony dla Jeleniej Góry za całokształt pracy artystycznej.

Agata Moczulska W 2003 roku ukończyła Państwową Wyższą Szkołę Teatralną im. Ludwika Solskiego w Krakowie (Wydział Lalkarski we Wrocławiu). Jest absolwentką klasy krzyżypiec PSM I i II st. w Jeleniej Górze, śpiewa i tańczy flamenco. Widzowie jeleniogórscy pamiętają zapewne tę aktorkę z wcześniejszych występów w Teatrze im. Cypriana Norwida, kiedy to grała Ewę w spektaklu „Opowieści o zwyczajnym szaleństwie” Petra Zelenki i Kobietę w spektaklu „Paparazzi, albo kronika nieudanego wschodu słońca” Visnieca. W latach 2006-2007 pracowała w Narodowym Teatrze Edukacji w Krakowie (filia we Wrocławiu), zagrała także Tosl w „Plastusiowym pamiętniku”, Frozynie w „Skapcu” Moliere, Zosię w sztuce „Nie wszystko złoto” i Dziewczynę w spektaklu „Kobieta”. Była instruktorką teatru w Miejskim Domu Kultury „Mufłon” w Jeleniej Górze-Sobieszowie. Warto dodać, że w latach 1996-1998 była związana z teatrem BOMBAŻ w Jeleniej Górze. W Teatrze im. C. K. Norwida zagrała Zosię w spektaklu pt. „List” w reżyserii Krzysztofa Pulkowskiego, Różę Sacchi w „Czarnej masce” Gerharta Hauptmanna (reż. Bogdan Koca), Claire w „Pokojówkach” Jeana Geneta w reż. Rafała Matusza oraz Carol w „Oleannie” D. Mameta w reż. B. Kocy.

Robert Dudzik Absolwent Wydziału Lalkarskiego PWST we Wrocławiu (1993), uczeń Krzesiśławy Dubiel i Andrzeja Hrydzewicza. Zadebiutował w Teatrze Polskim w Szczecinie rolą Hajmona w „Antygonie” Sofoklesa (1993). W latach 1995-97 związany był z Teatrem Nowym im. Gustawa Morcinka w Zabrze. Od roku 1997 pracuje w Teatrze im. Cypriana Kamila Norwida. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza. Ważniejsze role teatralne: „Śługa dwóch panów” Goldoniego – Florindo Aretusi, „Emigranci” Mrożka – XX, „Zabawa” Mrożka (Parobek B), „Na pełnym morzu” Mrożka (Gruby Rozbitek), „Dziady” Mickiewicza (Sobolewski), „Far Niente” Schaeffera (Bruno). Wystąpił także w następujących spektaklach: „Testosteron” (Fistach), „Czerwone nosy” (Druce, Vasques), „Trans-At-

lantyk" (Baron), „Dożywocie" (Filip), „Kariera Artura Ui" (Giri), „Podróż poślubna" (Kierowca furgonetki), „Okrutne i czułe" (Richard), „Sztuka dla dziecka" (Mały Powstaniec), „Trzy siostry" (Andrzej). Jest autorem monodramu „Cisza, czyli żart filozoficzny" – premiera 2003. Zagrał także w filmach „Młode wilki", „Komornik", „Polska Love Serenade" (prod. niemieckiej) oraz popularnych serialach: „Fala zbrodni", „Tango z Aniołem", „Pierwsza miłość". Wspólnie z Małgorzatą Osiej-Gadziną przygotował spektakl „Bynajmniej..." złożony z piosenek Wojciecha Młynarskiego. W sezonie 2010/2011 zagrał w następujących spektaklach: „Lilla Weneda" Juliusza Słowackiego w reż. Krzysztofa Prusa (Sygoń), „Rozmowy przy wycinaniu lasu" Stanisława Tyma w reż. Tomasza Mana (Gajowy) oraz „Papierowe kwiaty" Egona Wolffa w reż. Bogdana Kocy (Sztokfisz).

Jarosław Góral Ukończył Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu w 1988 r. Jeszcze jako student IV roku rozpoczął pracę w Teatrze Norwida, gdzie zagrał między innymi w „Biesach" Dostojewskiego w reż. Krzysztofa Rogoża. Jego pierwszy okres pracy w Jeleniej Górze trwał do 1990 r. Drugi, to lata 1993 – 1997. Zagrał wtedy kilka znaczących ról: Donata w „Koncercie świętego Owidiusza" Antonio Buero Vallejo, Chlesta-kowa w „Rewizorze" Gogola w reż. Jurija Krasowskiego, Pompejusza w „Miarce za miarkę" Szekspira w reż. Krzysztofa Pankiewicza. W 1989 r. zagrał główną rolę w ośmioodcinkowym serialu pt. „Ballada o Januszku" u boku znakomitej rosyjskiej aktorki Lidii Szukszyny (reż. Henryk Bielski), za którą otrzymał nagrodę Towarzystwa Miłośników Ziemi Lubińskiej. Występował też w serialach telewizyjnych: „Fala zbrodni", „Na dobre i na złe", „Biuro kryminalne", „Kryminalni". Aktualnie bierze udział w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna" w reż. Henryka Adamka (Bob Cratchit), „Dobrze" T. Mana (Sąsiad), „Kolacja dla głupca" (Leblanc) w reżyserii Stefana Szaciłowskiego oraz „Bóg mordu", reż. Bogdan Koca (Michel Houillié).

Jacek Grondowy W 1993 ukończył Wydział Lalkarski PWST we Wrocławiu. Po ukończeniu szkoły został zaangażowany do Teatru Polskiego w Szczecinie, gdzie zadebiutował rolami Wartownika/Posłańca w „Antygonie" Sofoklesa w reż. Z. Wilkońskiego, później pracował pod kierunkiem m.in. Ryszarda Majora, Włodzimierza Nurkowskiego, Jana Szurmieja. W szczecińskim teatrze pozostał do roku 1995, następnie rozpoczął pracę w Teatrze Nowym w Zabrze. Grał głównie w spektaklach musicalowych i komediach („Skąpiec", „Niedźwiedź", „Oświadczyń", „Porwanie Sabinek", „Listy śpiewające"). Od 1997 r. jest związany z Teatrem im. C. K. Norwida. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej" w reż. A. Hanuszkiewicza i zagrał w ponad 30 przedstawieniach. Warto wymienić role, które on sam uważa za najważniejsze w swoim dorobku: Parobek S. w „Zabawie", Albin/Jan w „Ślubach panińskich", Średni Rozbitek w „Na pełnym morzu", Zbyszko w musicalu „Dulska!", Alfons w „Far niente", Skapen w „Szelmostwach Skapena", Chico w „Historii o Miłosiernej", Tomek Sawyer w „Przygodach Tomka Sawyera", Flote w „Czerwonych nosach", Mateusz Lewita w „Mistrzu i Małgorzacie", Pies Neron w „Śnie pluskwy", Piotr w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie", Merkucjo w „Romeo i Julii", Witold G. w „Trans-Atlantyku", Tytus w „Testosteronie", Ernesto Roma w „Karierze Artura Ui", Jolaos w „Okrutnych i czułych". Wystąpił także w kilku filmach i popularnych serialach telewizyjnych, między innymi: „Warto kochać", „Tango z Aniołem", „Czeka na nas świat", „Polska Love Serenade", „Fala zbrodni", „Wydział zabójstw". Jest laureatem Srebrnego Kluczyka w plebiscycie publiczności na najpopularniejszego aktora (2006). Ostatnie jego role, to: Scrooge w spektaklu pt. „Scrooge. Opowieść wigilijna" w reż. H. Adamka, Löwel Perl w „Czarnej masce" G. Hauptmanna w reż. B. Kocy, Święty Gwalbert w „Lilli Wenedzie" Słowackiego w reżyserii Krzysztofa Prusa oraz Trębacz w monodramie „Novecento" Alessandra Baricca również w reżyserii Krzysztofa Prusa. Za tę kreację otrzymał nagrody na festiwalu „Rzeczywistość Przedstawiona" w Zabrzu oraz na 40 Festiwalu Teatrów Jednego Aktora we Wrocławiu (2011 r.). Ostatnia jego rola, to Macuga w „Rozmowach przy wycinaniu lasu" Tyma w reż. Tomasza Mana.

Andrzej Kępiński W roku 1993 ukończył Wydział Lalkarski PWST we Wrocławiu. Zadebiutował rolą Greza w sztuce „Czerwone nosy" Petera Barnesy w Teatrze Polskim w Szczecinie, z którym był związany do 1995 r. W tym samym roku przeniósł się do Teatru im. C. K. Norwida. Zagrał tu, między innymi Hajmona w „Antygonie" Sofoklesa w reż. Andrzeja Bubięnia (1995), Podkolesina w „Ożenku" Gogola w reż. Siergieja Fiedotowa (1997), Amintasa w „Komedii pasterskiej" w reż. Adama Hanuszkiewicza (1997), Gustawa w „Ślubach panińskich" w reż. Andrzeja Hrydzewicza (1998), Orestesa w „Elektrze" Hofmannsthal w reż. Mai Kleczewskiej, (2001), Mężczyznę Kopiącego się po Głowie Pełnej Wątpliwości w „Sztuce dla dziecka", Rolnika w „Elektrze" w reż. Natalii Korczakowskiej. Ostatnio można go oglądać w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna" w reż. Henryka Adamka, „Przygody Rozbójnika Rumcajsa" w reż. Kazimierza Mazura (Książę Pan), „Proces" w reż. Bogdana Michalika (Pan X, Siepacz), „Rozmowy przy wycinaniu lasu" w reż. Tomasza Mana (Aleks).

Piotr Koniecznyński W roku 1988 ukończył Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu. Zadebiutował rok wcześniej w spektaklu „Człowiek jak człowiek" Bertolta Brechta na deskach Teatru im. C. K. Norwida. Następną jego rolą był Puk w „Śnie nocy letniej" Szekspira w reżyserii W. Zawodzińskiego. Zagrał też Wacława w „Zemście" Fredry wyreżyserowanej przez Z. Bielawskiego (1992 r.). W 1995 roku za rolę Kelnera Młodszeo w spektaklu pt. „Stara Kobieta wysiaduje" T. Różewicza (reż. A. Bubięń) otrzymał wyróżnienie na Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych. Wystąpił ponadto w następujących spektaklach: „Testosteron" A. Saramonowicza (Tretyn), „Trans-Atlantyk" wg Witolda Gombrowicza (Pyckal), „Kariera Artura Ui" (Givola), „Kłątwa" (Sołtys), „Elektra" (Posłaniec, Ajgistos), „Gog i magog. Kronika chasydzka", „Intryga i miłość" (Miller), „Sztuka dla dziecka" (Człowiek, Którego Nikt Nie Rozumie). W 1997 roku zagrał Ludwika Sartiego w „Życiu Galileusza" B. Brechta w Teatrze Telewizji. Spektakl reżyserował Maciej Prus. Jest dwukrotnym laureatem Złotej Iglicy (1991 i 1992 r.) oraz Srebrnego Kluczyka (1994 r.) – w plebiscycie na najpopularniejszego aktora, organizowanym z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru przez tygodnik „Nowiny Jeleniogórskie". Kreacja Anioła Amhiela w sztuce R. Bruttera „Kantata na cztery skrzydła" (2005 r.) przyniosła mu wyróżnienie, przyznane przez młodzieżowe jury na XXXV Jeleniogórskich Spotkaniach Teatralnych. Po raz pierwszy pojawił się na małym ekranie w dramacie telewizyjnym „Zero życia" (1987). Wystąpił także w serialach: „Pogranicze w ogniu" (1988, 1991), „Pierwsza miłość" (2004, 2009) i „Fala zbrodni" (2006). Aktualnie można go oglądać w „Kolacji na cztery ręce" P. Barza w reż. B. Kocy (Jan Krzysztof Schmidt), „Czarnej masce" G. Hauptmanna w reż. B. Kocy (François Torte-bat), „Kolacji dla głupca" Vebera w reż. S. Szaciłowskiego (François), „Bogu mordu" Yasminy Rezy w reż. B. Kocy (Alain Reille) oraz „Rozmowach przy wycinaniu lasu" Tyma w reż. T. Mana (Zyol).

Robert Mania Absolwent PWST we Wrocławiu. Zadebiutował w Jeleniej Górze tytułową rolą w „Śmierci Człowieka-Wiewiórki" (reż. Natalia Korczakowska) 27 IX 2007 r., następne jego role, to: Günther von Nebeldorf w „Podróży poślubnej", Dioskur w „Elektrze", Jonathan w „Okrutnych i czułych", John w „We are camera/Rzecz o Jazonie", Wurm w „Intrydze i miłości", Nie z tej Bajki w „Sztuce dla dziecka", Tuzenbach w „Trzech siostrach". Zagrał także Funkcjonariusza SB w spektaklu telewizyjnym „Golgota wrocławska" Piotra Kokocińskiego i Krzysztofa Swagryka w reżyserii Jana Komasy. Występuje w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna" (reż. Henryk Adamek), „Lilla Weneda" J. Słowackiego w reż. Krzysztofa Prusa (Lelum) oraz „Proces" w reż. Bogdana Michalika (Pan B, Strażnik, Student).

Bogusław Siwko Z Teatrem im. Norwida jest związany od 1979 roku. Zadebiutował tu rolą Gościa w „Matce” Przybyszewskiego w reżyserii K. Lupy, zagrał też Pijaka w „Ślubie” Gombrowicza (również w reżyserii Lupy), Jajecznice w pamiętnym „Ożenku” w reżyserii S. Fiedotowa, Senatora w „Dziadach” w reżyserii G. Mrówczyńskiego oraz Radosta w „Ślubach panieńskich” Fredry. Kolejne spektakle z jego udziałem, to: „Kariera Artura Ui” (Flake, Bowl, Dullfeet), „Podróż poślubna” (Fabian von Nebeldorf), „Elektra” (Agamemnon), „Okrutne i czułe” (Generał), „We are camera/Rzecz o Jazonie” (Ernst), „Intryga i miłość” (Prezydent), „Sztuka dla dziecka” (Harold Pinter), „Trzy siostry” (Wierszynin). Współpracował również z Teatrem Cinema w Michałowicach; wystąpił także w serialu „Fala zbrodni”. Aktualnie można go oglądać w spektaklach: „Scrooge. Opowieść wigilijna”, reż. H. Adamek (Duch Tegorocznego Bożego Narodzenia, Fezzwig, Gracz Gieldowy), „Proces”, reż. Bogdan Michalik (Tittorelli), „Rozmowy przy wycinaniu lasu” (Siekierowy), reż. T. Man.

Tadeusz Wnuk Aktor, reżyser, pedagog. Absolwent Wydziału Wokalno – Aktorskiego Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Od 1992 r. pracuje w Teatrze im. Cypriana Kamila Norwida. Zadebiutował w Teatrze im. Jana Kochanowskiego w Opolu rolą Radnego Gminy w spektaklu „Jan Maciej Karol Wścieklica” St. I. Witkiewicza w reż. S. Szczykno. Jest trzykrotnym laureatem nagrody „Srebrny Kluczyk”.

Nagrodzony przez kapitułę Nowin Jeleniogórskich za kreację aktorską Łatki w „Dożywociu” A. Fredry w reż. A. Sadowskiego. W swoim dorobku artystycznym ma około 60 ról teatralnych, udział w spektaklach telewizyjnych, serialach, filmach fabularnych, dokumentach filmowych. Był ponadto wykładowcą Akademii Muzycznej na Wydziale Wokalnym we Wrocławiu w zakresie „Opracowania scenicznego partii operowych”. Jest założycielem i opiekunem artystycznym Młodzieżowej Sceny Dramatycznej, działającej w ramach Edukacji Teatralnej Teatru im. C. K. Norwida i edukatorem z zakresu dykcji, artykulacji i impostacji głosu. Ważniejsze role teatralne i telewizyjne: Harpagon w „Skąpca” Moliera (reż. Z. Bielawski), Petruccio w „Poskromieniu złościcy” Szekspira (reż. J. Krasowski), Cześnik w „Zemście” Fredry (reż. Z. Bielawski), Horodniczy w „Rewizorze” Gogola (reż. J. Krasowski), Księżę w „Miarce za Miarkę” (reż. K. Pankiewicz), Kreon w „Antygonie” Sofoklesa (reż. A. Bubiński), Jajecznica w „Ożenku” Gogola (reż. S. Fiedotow), Browarnik w „Audiencji” Havla (reż. A. Krob), Billy Kraker w „Happy End” D. Leyn (reż. M. Sikora), Radost w „Ślubach panieńskich” Fredry (reż. Z. Bielawski), Dymitr w „Braciach Karamazow” Dostojewskiego (reż. W. Terelia), Doktor, Tomasz, Widmo w „Dziadach” Mickiewicza (reż. G. Mrówczyński), Starzec w „Widmach” Moniuszki (reż. R. Skolmowski), Colas w „Bastien und Bastienne” Mozarta (reż. I. Przegrodzki), Pułkownik Sokołow w „Hauptmannie” Łukosza (reż. W. Krzystek), Piłat w „Mistrzu i Małgorzacie” w reż. S. Fiedotowa, Charon w „Wielkiej wodzie” (reż. J. Szurmiej). Filmy, seriale: Szpern w „Sensacjach XX wieku” – reż. B. Wołoszański, Dyrektor Aquaparku („Fala zbrodni”), reż. K. Lang, Kierownik pociągu („Wizyta starszej Pani”), reż. W. Krzystek, Doktor Branicki w „Pierwszej Miłości” – reż. K. Łebki, Oficer SS w „Twierdzy Szyfrów” – reż. A. Drabiński, Prezes sądu w „Fundacji” F. Bajona, Gąsior („Biuro Kryminalne”), reż. D. Matwiejczyk, Urzędnik Banku („Zwerbowana miłość”), reż. T. Król, Pułkownik Polski („Afonja i pszczoły”) – reż. J. J. Kolski. Aktualnie można go oglądać w roli Silvanusa Schullera w „Czarnej masce” Hauptmanna (reż. Bogdan Koca), w „Przygodach Rozbójnika Rumcajsa” (reż. Kazimierz Mazur), „Lilli Wenedzie” Słowackiego w reżyserii Krzysztofa Prusa (Lech), „Procesie” Kafki w reż. Bogdana Michalika (Nadzorca, Laborant, Kat), „Portrecie” Mrożka – reż. Krzysztof Jaworski (Bartodziej) oraz „Oleannie” Mameta w reż. Bogdana Kocy (John).

Kierownik techniczny **Jerzy Pielniński**
 Montażysta sceny **Aleksander Datkun, Daniel Datkun,**
Michał Dudek, Andrzej Zapała, Łukasz Zawada
 Rekwizytorzy **Łukasz Dudek, Stanisław Siwa**
 Elektrycy **Mieczysław Oleksyk, Marian Siedlecki**
 Akustycy **Krzystian Kobus, Jarosław Kyrccz**
 Garderobiane **Renata Hanusz, Jadwiga Kotowska**
 Pracownia fryzjerska **Małgorzata Spanier**
 Pracownia krawiecka/magazyn kostiumów **Elżbieta Wójcik**
 Pracownia plastyczna **Ewa Chorążyczewska, Waldemar Sobor**
 Zaopatrzenie/kierowca **Ryszard Lipiak**
 Bileter **Miroslaw Faryniarz**
 Obsługa widowni **Małgorzata Elżbieta Grzech, Mariola Hałas**
 Szatnia **Maria Karpińska, Grażyna Mrugasiewicz**

Dział Marketingu/organizacja widowni

Kierowniczka działu – **Anna Szlaga**
 Organizacja widowni – **Anna Gicala, Małgorzata Herliczka**
 Koordynatorka pracy artystycznej/kasjerka biletowa – **Bernadetta Topolewska.**

Opracowanie i redakcja programu – **Urszula Liksztet**

Projekt i skład – **Jaremen Press, www.jaremen.com**

Druk – **Drukarnia Kwadrat, Nowy Sącz**

Teatr im. Cypriana Kamila Norwida

Zamówienia na bilety indywidualne i zbiorowe przyjmuje Dział Marketingu Teatru im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze, al. Wojska Polskiego 38, tel.: 75 64 28130, 131
 e-mail: widownia@teatrnorwida.pl w godz. 8.00 – 16.00
 Kasa biletowa czynna od wtorku do piątku w godz. 9.00-16.00
 oraz na godzinę przed spektaklem
 Informacje o bieżącym repertuarze teatru: www.teatrnorwida.pl

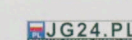
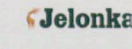

Instytucja finansowana
z budżetu Miasta
Jelenia Góra

Sponsorzy

Patronat medialny

www.teatrnorwida.pl

ARCHIWUM

TEATRU im. CYPRJANA NORWIDA
W JELENIEJ GÓRZE

Nr: 582